

видѣла отстрана на дѣното хубава златна врата. И прѣдпазливо побутнѣла и влѣзла.

Анна: Това е кѣщата на нѣкоя вила, сега ще чуемъ за неѣ.

Иванъ: Азъ знаѣ какви сѣ вилитѣ и кѣщитѣ имъ, защото съмъ челъ народни пѣсни.

Огнянъ: Не си челъ, ами си слушалъ отъ нѣкой гайдаржия.

Иванъ: Нека не съмъ челъ!

Дѣдо: Стига сте се прѣпирали, слушайте понатагъкъ. Щомъ стѣпила на прага, видѣла една вила: цѣла въ бѣло облѣчена и съ расплетени дълги коси.

Иванъ: А и златни, нали дѣдо?

Дѣдо: Да. Вилата ѣ повикала веднага при себѣ си и ѣ попитала: защо е отишла тамъ. Тя ѣ расправила всичко вѣрно.

Тогава вилата ѣ рекла: „Азъ ще отидѣ по бѣлия свѣтъ, а ти ще останешъ да вардишъ и нахранишъ дѣцата ми, а когато заспѣтъ, да изметешъ и двора“. Момичето отговорило, че не може да остане, понеже нѣма кой да ѣ испреде вълната и като нѣма кой да ѣ варди овцитѣ, ще се изгубѣтъ, та какъ послѣ ще се яви прѣдъ мащехата си! Вилата ѣ обѣщала, че вълната ще бѣде испредена и овцитѣ ѣ на купъ. Слѣдъ това момичето се съгласило да остане, а вилата отлетѣла на бойното поле да помага на юнацитѣ.

Момичето стоплило вода, па се запрѣтнѣло, та искѣпало дѣцата на вилата. Послѣ сварило каша, та ги нахранило добрѣ и найсетнѣ ги наредило на орѣховитѣ имъ креватчета, че имъ запѣло сладки пѣсни, до като заспали.

Анна: навѣрно вилата добрѣ ще ѣ награди